

чето, ами я изяде мечката, — отговори пѣснопоецътъ и продължи пѣсенята си.

Първата мравка се обърна и каза нѣщо на втората. Втората — на третата, а третата пре-

дадена другитѣ. Намѣсто да се върнатъ къмъ мравунека, разгнѣвенитѣ черни работници се

навт рвиха къмъ дупката на мечката. Цѣлъ день вървѣха, додето стигнатъ подъ голѣмия джбъ. Като стигнаха предъ вратата, прегледаха добре коравата земя, видѣха една пукнатина,

спуснаха се въ нея и почнаха да копаятъ.

— Какво ровите тука? — попита ги старата къртица.

— Трапъ за мечката.

— И азъ ще ви помогна. Имамъ зжбъ на тая мечка: лани ми изяде две къртичета.

Копаха день, два, три, копаха десетъ дни. Изровиха цѣла яма подъ джба. Мечката нищо не знаеше, защото мравкитѣ и къртицата копаеха отдоле, а надъ тѣхъ имаше два прѣста земя.

На десетия день надвечеръ, когато грѣйна месечината, мечката се върна отъ кошарата на единъ овчаръ, кждето бѣше изяла две агнета, изправи се предъ дупката и рече:

— Всичко съмъ правила на този свѣтъ: хора съмъ яла, киселици съмъ дѣвкала, само хоро на месечина не съмъ играла. Я да си поиграя!

Затропа тежката мецундра. Тогавя тѣнката земна кора надъ ямата се пропука, и мечката се струполи доле.

Мина на другия день единъ циганинъ, върза я съ единъ синджиръ и я поведе по селата да я разиграва.

Ангелъ Каралийчевъ